

BÜLTEN

BÜLTENE DAİR

Geçtiğimiz ay içinde, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi olarak, üyelerimizin karşısına farklı bir bülten ile çıktık. "Yeni bülten", formatı, grafiği ve içeriğine dair olumlu-olumsuz birçok eleştiri aldı.

Bülten "odanın" üyelerine ulaşmak, üyelerini haberdar etmek ve üyelerle birlikte düşünceler üretmek adına var olan en önemli iletişim aracı. Bu nedenle bu bülten formatı ile neyi hedeflediğimizi sizlerle paylaşmak istedik. İstedik ki verdiğimiz bilgiler dahilinde, sizlerden <http://www.mimarlarodasiankara.org/forum> adresine gelecek katkılarla ve eleştirilerle doğru bir "iletişim" aracına kavuşalım.

Genel anlamda bülten ile, üyelerimizi sadece "haberdar etmek" değil, onların da ortamları düşüncelerini paylaşabileceği bir platform oluşturmak amacındayız. Böylelikle bültende yayınlanan yazılar ve bu yazılara dair, internet ortamında oluşturulan forum sayfaları aracılığı ile ortamın zenginleşeceğini düşünmekteyiz. Bültenin yeni boyutu ise daha fazla ve geniş anlamda tartışmalara, düşüncelere yer verebilmek ve TMMOB Mimarlar Odası Genel Merkezi'nin yayınladığı "Mimarlık" dergisi ile birlikte kitaplıklarımızda kolaylıkla muhafaza edebilmek üzere tercih edilmiştir.

Her bültende olmasını hedeflediğimiz dosya konusu, bültenin yayınladığı dönemde önemli ve güncel olan bir konuya ilişkin olarak üyeleri bilgilendirmek amacıyla belirlenmektedir. Örnek vermek gerekirse, Mayıs ve Haziran bülteninde dosya konusu olarak UIA Berlin 2002 kongresine ilişkin metinler ve kongre programı detaylı bir şekilde yayınlandı. Böylelikle, hem UIA Berlin 2002 kongresi gibi önemli bir mimarlık etkinliğine ışık tutmak, hem de UIA İstanbul 2005 için, Ankara Şubesi olarak yapılabilecekler konusunda şimdiden kafa yormak istedik.

Yeni bülten formatında orta sayfanın, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi olarak önemseydiğimiz konulara ayrılması düşünülmekte ve bu sayfalar afiş olarak tasarlanmaktadır. APA Açık Proje Alanı ve bu bültende yer alan "NE" yarışmasına ilişkin duyurular bu afiş tasarımları için başlangıçtır ve içerikleri itibari ile katılımın çok olmasını hedeflediğimiz çalışmalarımızdır. Bültenin arka sayfasında ise, insan olarak duyarsız kalamayacağımız güncel konuları hatırlatarak toplumsal gerçekler karşısındaki duruşumuzu ortaya koymak istedik.

Her bültende bir önceki ayın gelir gider durumuna ilişkin bir tablo da yer alacaktır. Böylelikle gelirlerinin büyük bir bölümü üye aidatlarından oluşan TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi, bülten aracılığı ile üyelerini bilgilendirebilecektir.

Bu bültenden itibaren, sonraki aylara ait bültenlerde işlenecek konuları duyurarak sizleri düşüncelerinizi paylaşmaya çağırıyoruz. Sonraki bültenlerde yer alacağını belirttiğimiz dosya konularının yanısıra, çalışma gruplarına ilişkin çağrılar konusunda ise özellikle ısrarlı olacağız. Hedefimiz çağrılarının yanıt bulup, Mimarlar Odası'nda çok sesli bir çalışma ortamının tekrar oluşabilmesidir.

Değerlendirmelerinizi bir sonraki bülteni biçimlendirmek üzere bekliyoruz.

Tmmob Mimarlar Odası Ankara Şubesi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Ayhan Çelik

Teknik Koordinatör
Nurcihan Doğmuş

Grafik Tasarım
Altuğ Demirel

Adres: Konur Sokak No: 4/3 Kızılay Ankara
Telefon: 0 312 417 86 65
Faks: 0 312 417 18 04
E-posta: info@mimarlarodasiankara.org
<http://www.mimarlarodasiankara.org>

İÇİNDEKİLER

Temmuz

Devlet Demir Yolları	2
Fatih Eravcı	
Mimarlık ve Çocuk	4
Beypazarı gezisi	7
Ebru Baysal	
"Ne"	8
Tmøb	10
Kıvanç Kılınc	
Yarışmalar	12
Çağrı	13
Saat 01:00	14
Etajer	
Mayıs ayı gelir gider tablosu	15

Ağustos :

"Mesleki denetim"

"Mimarlığın tüm uygulama alanlarını kapsayacak, sadece yasalarla değil, örgütlülüğümüzün sorumluluğunu gösterecek "etik" kabullerle düzenlenmiş bir Mesleki Denetim sistemi oluşturmalıyız. Birbirimizi denetliyor olmamızın gerekçe ve sonuçlarını yeniden gözden geçirmeliyiz. Mesleki denetim, yapı ruhsatına esas evraklar üretmek üzere mi vardır, yoksa mimarlık ortamımızın en temel tartışma ve fikir üretme kaynaklarından biri haline gelebilir mi? Birbirimizden habersiz, kendi dünyalarımızın içine çekilerek sürdürdüğümüz mimarlık pratiğini dönüştürmenin çıkış noktası haline gelebilir mi? Tartışmalar için yazılarınızı bekliyoruz. **Anahtar kelimeler ; proje denetimi, uygulama denetimi, kontrollük denetimi, fatura denetimi, yapı denetim yasası, telif hakları, imza yetki ve sorumluluğu, mimarlık ürünlerinin tartışmak, etik kod, cezalandırmak, ..."**

Eylül :

"Barış"

Ekim :

"Konut"

- .
- .

Fatih ERAVCI

İnsanlar yere döşedikleri
demir raylar üzerindeki
vagonlara bindiklerinde,
dünyanın altlarından akıp
gittiğini keşfettiler. Vagondan
indiklerinde başka bir yerde
olmalarını sağlamıştı bu.
Mekandan sıyrılamayacak tek
şey zamandı ve artık başka bir
yerdeyseniz, başka bir

devlet demir yolları

zamandaydınız da. Zaman
makinesini böyle buldular.
Aslında hiçbir yere
gitmediklerini bulmalarıysa

Sokak lambalarının karanlık ışıklarının yıldızları perdelediği zamanlardı bunlar. Bir yıldız kaysa görülmezdi. Güneş ne doğarken, ne de batarken görülüyordu. Gün zihinlerde doğuyordu. Hava aydınlanıyor ve güneş doğmuş oluyordu. İnsanlar üst üste dizilmiş evlerinden çıkıyor, yakaladığını ağzına atan devlere benzeyen binalara, fabrikalara gidiyor, hava kararıp güneş batmış olunca da, insanları yeniden cadde ve sokaklara tüküren devlerden kaçıp, üst üste yaşadıkları evlerine dönüyorlardı. Üst üste insan türleri! Esir değildi onlar. Esir olsalar, devler onları bütün gece ve bütün gündüz çalıştırırdı. Makinenin birer parçasıydılar sadece ve makineleri de dinlendirmek gerekiyordu. Ya da esirdiler de, devler elindeki esirleri tüketip, hiç esir kalmamasından korkuyordu. Ayrıca insanların, bütün gün makinelerde ürettiklerini, tüketmek için zamana ihtiyaçları olmalıydı.

Devler, insanlara üretime yaptıkları bu üstün katkıdan dolayı, para ödüyor sonra onlara kendi ürettikleri şeyleri verip parayı geri alıyor ve yeni üretimler peşine düşüyordu. Üretimin durmaması için her şeyi çarçabuk tüketmek üzere ürettiyordu makineler. Bir an önce tüketilmeliydi ki yerine yenileri üretilebilsin. Sonuçta bu böyle sürüp gidiyor ve güneş doğmuyordu. Gündüz oluyordu sadece.

“Sözgelimi bir otomobil yapmak için insanlara ihtiyaç vardı. Otomobil üreten fabrikalarda pek çok insan çalışıyordu. Sonra üretilen otomobilleri satın alacak insanlar da olmalıydı. Otomobillerin gideceği yollar yapılması gerekiyordu. Araba birisine çarptığında kanayan insanları hastaneye götürecek başka arabalar olmalıydı. Tabii bu arabalarında yolda birilerine çarpma ihtimali her zaman vardır.

Hastanelerde de pek çok kişinin bulunması gerekirdi elbette. Kişiye çarptıktan sonra kaçan insanları yakalamak için başka insanlar, yakalandıklarında onları yargılayacak olanlar, yargılayacak olanlara adamın birine çarpmadığını inandırmaya çalışan kişiler, tüm bu saçmalıkları kaydedenler ve bunun gibi pek çok kimse gerekliydi.

Kanayan kişi hastaneye geldiğinde ölmüş ise onun ölmüş olduğunu söyleyecek birileri, sonra onu oradan alıp mezarlığa götürecek başka arabalar ve mezar kazanlar da olmalıydı. Gerçek şu ki; burada mesafeler uzaktı. Mezarlık dört kişinin bir ölüyü alıp götüremeyeceği kadar uzaktı ve ölüer ne ölümü ne de hayatı hatırlatacak kadar yakındılar. İnsanlar balıkçının ağından yeni tekneye boşaltılmış balıklar kadar uzaktı birbirine.

Bütün bunlar olurken vagonlar olduğu yerde durdu hep. Dünya dönüp dururken vagondakiler, yolda olanlar, bildikleri yerlere

Şükriye Sarı (heykeltıraş / sanat eğitimcisi)

Bu program mimarlık ortamının kendini topluma anlatma ihtiyacının bir yansımasıdır. Toplumla arasında oluşmuş bulunan iletişimsizliğin nedenlerinin, aynı dili konuşmamak, aynı açıdan bakmamak, aynı kaygıları taşımamak olduğunun bilincine varması ve bunu gidermenin yolunun kendi temel bakış açılarını, kavramlarını bir sonraki neslin temsilcilerine anlatmak ve onlardan öğrenmenin yolunu da açık tutma çabasıdır. Planlanan etkinlikler iddialı olmamakla birlikte mimarlık kültürünün, çocuk kültürü ile ender karşılaşmalarındandır. Bu yüzden önemlidir.

Mimarlık ve plastik sanatlar boşluk üzerine düşünen ve boşluğu tasarlamak gibi ortak kaygıları olan, biçim, yapı, mekan ve teknik gibi ortak problemleri tanımlayan dolayısıyla pek çok noktada kesişen konulardır. O halde plastik sanatlara özgü bazı olanaklardan yararlanarak mimariye ait kavramlar irdelenebilir.

Örneğin kil. Kil malzemesinin kullanıldığı etkinliklerde çocuklar eğlenceli zaman geçirmenin ötesinde yoğun ve değişken bir süreç yaşarlar; yoğunlaşırlar. Çünkü biçim verilebilen bir malzeme çocukların hoşuna gider...Bir anda, değişken, yani çeşitli deneyimleri bir arada yaşadıkları bir sürecin mimarı olurlar. Çünkü kilin değişken yapısı onlara bu özgürlüğü verir. Kilin bu özelliği çocuğun yaratıcılığını güdülediği gibi çevresini daha dikkatli gözlemlemesine neden olur. Elindeki kil ona her biçimi deneme ve yapma özgürlüğü vereceğinden çevresindeki pek çok nesneye artık farklı bir gözle bakabilecektir. Böylelikle pek çok nesnenin bir yapım aşamasının olduğunu ve en önemlisi bunların insan tasarımı olduklarını; ve bu nesnelerin insan faktörü ve malzemeler dünyası arasındaki estetik, işlevsel, teknik vb.. bir uyumun ya da uyumsuzluğun sonuçları olduğunu kavrayabilecektir.

Bütün bu eğitsel yanını göz ardı etmeden şu gerçeği de hesaba katmak gerekir. Çocuk "ilk tasarımcı"dır. Bunu kabul edersek böylesi bir atölye deneyiminin önemini de kavramış oluruz. Çocukça bir cesareten söz edilir ya, doğrudur! Çünkü çocuk içinde bulunduğu yaşamı dönüştürebileceğine inanan kişidir ve buna yeltenecek cesarete sahiptir ki çoğumuz bu cesaretimizi 'büyürken' yitiririz. Çocuk, çevresinde olup bitenleri önyargısız izler, değerlendirir ve çoğu zaman dışı vurmasa da pek çok çözüm önerir. Belki de pek çok keşfin ön hazırlığını çocukken yapıyoruzdur. Ne dersiniz?

Son olarak, çocuk ve mimari ile ilgili en sevdiğim efsane; BALON OKULU hatırlatmak isterim;

17 Ağustos 1999 depreminin en ciddi yıkımını yaşayan Aşağıyuvacık çocuklarının hava ile şişirilen ama çeşitli noktalarından yere sabitlenmiş balon (kul en muhteşem ilaçlarıydı! Bu bölgenin çocukları o kötü günleri bu balonun içinde atlattılar; Almanya'dan gelen, krem renkli, iri bir tespih böceğini andıran ve üzerinden kuşlar uçtuğunda canlı bir gölge oyunu sahnesine dönüşen tavanıyla bir masal yapısı ile iyileştiriler. Ben mimarinin, yapının, malzemenin, mekanın gücüne orada şahit oldum, o yüzden bu

AMAÇ:

1- Mimarlığın kendi kurgu ve kavramlarını çocuk diline çevirip onlara anlatmak ve anlattıklarını onlardan geri dinlemek, çocuk sadeliği ile gereksiz ayrıntılardan sıyrılıp kendi mesleğine bakışı yenilemek

2- Algıları henüz şartlanmamış çocukların yaratıcılıklarını teşvik etmek, onlara söz ve eylem hakkı vermek yoluyla çocuk kültürüne ve mimarlık kültürüne

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Estetik, eleştiri ve uygulama ana merkezli olmak üzere, tarih, yapı, çevre, yapılı çevre(iç-dış mekan), biçim (beğeni; kişisel ve toplumsal), malzemeler dünyası; fiziksel ve işlevsel uyum..vb. başlıklarının çağrışımları ile tanımlanacak "oyun"lar,

OYUNLAR:

Oyun 1: Mekan Yaratma Oyunu-1 (grup)

Tanım: Çocuklar kendilerine veri kullanarak kendi ölçeklerinde mekanlar kurgularlar...

Malzeme: ip,mukavva (kutu),tel, köpük, battaniye ,koli bandı,makas,karga burnu,çita.

Uygulama: Bağlayıcı elemanlar kullanılarak kutulardan bir mekan oluşturulacaktır. Model çocuğun kendi ölçeğinde olacaktır. Malzeme kullanımı çocuğun yaratıcılığına bırakılacaktır. Ancak çocuk teknik olarak desteklenecektir...

Oyun 2: Mekan Yaratma Oyunu-2 (bireysel)

Tanım: Üç duvarı olan bir oda modelinin tasarlanması ve kilden maket çalışması. Maket içerisine model eşyalar yerleştirilmesi

Malzeme: Kil, kil şekillendirmek için gerekli olan aletler.

Uygulama: 10-20- cm. yükseklik ve genişliğinde ve mekan yine modeli yaptırılır içine eşyalar yerleştirilir. Teknik yardım ötesinde bir yönlendirme yapılmaz.

Oyun 3: Mekan Yaratma Oyunu-3 (bireysel/grup)

Tanım: Korunak, sığınak, barınak, toplayıcı modeli oluşturma

Malzeme: Kil ve kil şekillendirmek için gerekli olan aletler.

Uygulama: Korunak, sığınak, barınak, toplayıcı modeli oluşturma. Çocuklar dört duvarı olan kilden bir ev inşa ederler . Boyutları 10-25 cm arasında olabilir. Buna çocuk karar verecektir.

Oyun 4: Kent Yaratma Oyunu

Tanım: Kamusal, işlevsel yapı tasarımı/ şehrin seçilmiş bir noktası için saat kulesi tasarımı

Malzeme: Kil ve kil şekillendirmek için gerekli olan aletler.

Uygulama: Çevre faktörü tanımlanmalıdır. Çocuğa bazı bilgiler verilebilir; fotoğraf, bölgedeki insan yapısı, bitkisel özellikler, tarihi değerleri...vb.

ATÖLYELER

Atölye-1 Çamurkent'in Mimarı (Çamur/Kil Atölyesi)

- Yürütücüler:** bir heykeltıraş ve bir mimar.
Özet: ekteki temalar üzerine ürün elde edilmesi.
Öneri temalar: hayalimdeki oda, hayalimdeki ev, evim, bir sokak heykeli, bir antik kent'in planı, saat kulesi, bir meydan, merdiven, bir bina nasıl ayakta durur?, böcek evi, masal mekanları...
Mekan: seçilecek temaya göre Anadolu Medeniyetleri Müzesi, Mimarlar Odası, sokak...vb.

Atölye-2 Çamurkent Tasarım atölyesi (Çamur/Kil Atölyesi)

- Yürütücüler:** bir heykeltıraş ve bir mimar.
Özet: "Kent nedir?" üzerine sohbet, dia gösterimi. Kilden kent parçaları yapılması. Parçalardan bir kent maketi oluşturulması ve ürün üzerine sohbet...
 son

Atölye-3 Yer Sallandığında (Deprem üzerine atölye)

- Yürütücüler:** bir mimar, bir heykeltıraş.
Özet: Deprem konulu dia gösterimi eşliğinde deprem, sebepleri ve sonuçları üzerine tartışma...
 İnsanlar neden bina yapar?' sorusu üzerine sohbet...
 'Bina nasıl ayakta durur?' sorusu üzerine sohbet...
 Kilden birer barınak yapma ve ürünler üzerine Sohbet...

Atölye-4 Zaman Yolculuğu (Ören yeri gezileri)

- Yürütücü:** Arkeolog, mimar, restorasyon uzmanı ve uzman konuklar.
Özet: Ankara içindeki ve yakın çevresindeki ören yerlerine geziler düzenlenmesi, terim olarak 'eski', eskiden yaşam, eskiden kent ve insan üzerine söyleşiler...

Atölye-5 Mekan Avcıları (fotoğraf gezileri)

- Yürütücü:** Fotoğraf sanatçısı
Özet: Compact makineleri olan bir grup çocuk ile Ankara ve yakın çevresinde kent'in ve yaşamının algılanmasına yönelik fotoğraf gezileri. Bu geziler temasına göre gruplar halinde bir seferde yapılabileceği gibi, süreli ve önceden tanımlı halde de düzenlenebilir.
Tema: Kalabalık, yalnızlık, trafik, binalar, en sevdiğim yer...

ÇALIŞMA GRUBU:

Ezgi Koman - Çocuk Gelişimcisi
 Şükriye Sarı - Heykeltıraş/sanat eğitimcisi
 Nuray Bayraktar - Mimar / akademisyen
 Ela Tekkaya - Mimar
 Ebru Baysal - Mimar
 Zeynep Tuna - Mimar
 Tezcan K. Candan - Mimar
 Nurcihan Doğmuş - Mimar
 M. Onur Yılmaz - Mimar

PROGRAM

Yanda belirtilen atölye çalışmaları Ağustos ayının son iki haftasında, Cumartesi ve Pazar günleri saat 10.00 ile 17.00 arasında gerçekleştirilecektir.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Beypazarı'na bir gezi düzenledi.

...Gerektiği gibi yazılmışMetin örümcek ağına benzer: Gergin, eşmerkezli, saydam, sıkı örgülü.

Metnimde bir merkez yok. Saydam ve sık örgülü olabilir.
Boşluklarım da olmalı... Çünkü herkes kendini örebilir. Seyirlik olan herşeye rağmen....
Yükselen trend (?) Tedirginim.

Uçuşan her şeyi kendine çeker.

Taşmektep'te kahvaltı... Ahşap tabela... Islak beton kokusu...Taşın kokusu... Şu an her yerdeyim ve burada...
Müze ama ahşap kokan. Seyretmek...Beypazarı...Müzelik...Se yir lik... Beyaza sonradan boyalı...
Onlar yalnızca ev değil... Ev, sadece onlar değil... Sessizim...

Arasından geçmeye çalışırken ağa yapışıp kalan metaforlar, onu besleyen avlardır.

Müze. Yaşamın dondur-ul-duğu... donmadığı... şeylerin nesne olayazdığı...
Lütfen sedire oturmayın... Oturmamız gerek... Ve... İlişme isteğim... Pencereden ağaca uzanabilirim...
Heyecan... Kitapları pencere kenarına dizedim...

Konu ve malzeme kendiliğinden ona doğru kanat çırpıyordu.

Çocuklar...Killer ellerinde... Bölündüler...Hayaller, imgeler, nüanslar... Uçuştular, savrulduklar...Dönüştüler.

Bir tasarımın gücü ve doğruluğu bir alıntının başka bir alıntıyı davet etmesini sağlayıp sağlayamadığıyla ölçülebilir.

İnözü vadisi...Adından belli... Ne iyi... Adı baştan konmadı.....Kilden...Oda, kule, mekan oldular. Pizza oldular.
Ama yemediler. Çünkü kil yenmez. Sadece yapılır. Hiç düşünmemiştim...

Eğer düşünce tek bir gerçeklik hücrelerini bile açabilmişse, öznenin dıştan müdahalesine gerek kalmadan, öbür hücrelere de nüfuz etmesi beklenir.Nesnesiyle gerçekten ilişki kurabilmiş olduğunun kanıtı, Çok geçmeden çevresinde başka nesnelere de billurlaşmasıdır.

Taşmektep'te ikramda bulunan "bindallı" giymiş kızlar dondu...Biz donduk...Işık yoktu...Bin dal ayrıldı,saçıldı yere..

Kendi özgül konusuna yönelttiği ışık altında başka başka konular da parıldamaya başlar...

Beypazarı... Evler...Kendi evim...Odam...Çocukken... Çocuklar kilden oda yaptılar... Kendilerini de yaptılar. Odaya kondular.
Kendilerini de odaya koydular. Biz .. Mimarlar...nereye koyuyoruz kendimizi...

Yazar bir ev kurar metninde.

Ne çok ev var böyle bu yerde... Ne çok dar aralıklar...Çatısız saklanma yerleri... Odamdayım sanki...
Susarak belki dinlemeye başlayabiliriz. Ve belki anlatmayı deneyebiliriz bir gün. Ama önce anlamayı...
Sessizce **arasına karışıp** yaramazlık yaparak...Onunla ve kendinle devam etmek...

Bu yazıyı yazan kız Beypazarı'nda çokça oynamıştır. Şimdi mimardır.
Zamanı içinde mimarlık ortamına ait dayatmaların **kalinlaşmış**, duyumlarının incelmelerinden endişelidir.

*Bu gezide "Çocuk ve Mekan" çalışma grubu da mimarlar ve çocuklarıyla bir seramik atölyesi gerçekleştirdi.
Buna ilişkin bir yazı yazmak ...Mimarlığa ilişkin kaygılarım gene nasıl da üst üste. Yan yana yazılmamalıydı bu metin.*

* Koyu yazılmış olan cümleler Theodor W. Adorno'nun "Minima Moralia Sakatlanmış Yaşamdan Yansımalar" adlı yapıtının "Aynanın Arkasına" adlı yazısındadır.....Minima Moralia. Metis yayınları, 1997 Çev: O.Koçak, A.Doğukan

şartname

dilek

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ,
HER YIL 30, 40 VE 50 YILLIK ÜYELERE PLAKET
VERMEKTEDİR. BU YIL BU GRUBA 60 YILLIK
ÜYELER (3 KİŞİ) DE DAHİL EDİLMİŞTİR.

ÜYELERE, "MİMARLARA TASARIMCILARA"
YAKIŞIR BİRŞEYLER SUNMAK KAYGISI İLE,
BU YIL VERİLECEK PLAKETLER YERİNE,
DAHA TASARLANMIŞ, DÜŞÜNÜLMÜŞ VE
VERİLME NEDENİ SORGULANMIŞ
BİRŞEYLER SUNMAYI AMAÇLADIK. BU
NEDENLE BİR YARIŞMA DÜZENLEME KARARI
ALDIK. YARIŞMA FORMATI ÜZERİNE
OLUŞTURULAN ÇALIŞMA GRUBU ETKİNLİĞİ
VE DETAYLARINI ŞÖYLE TARİFLEMİŞTİR:

Bu bir yarışma değil "ortak katılım"dır. Mimarlık eğitim sürecinde olan ve süreci tamamlamış olan üyelerin ileriki yıllarını da betimleyecek simgeleri, kendilerinin belirleyeceği bir katılım dileğidir.

"Katılım" herkese açıktır.

Katılımın amacı bir nesne elde etmekten çok "ne" elde etmeye yöneliktir. Üyelere verilecek "ne" nin tasarımı için düzenlenen bir katılım dileğidir.

"Katılım" iki aşamalı olacaktır.

Önerileri değerlendirecek olan kişiler, bir seçici kurul değil bir raportör grubudur. Bu grup, estetisyen ve tasarım kuramcılarından oluşacaktır. Raportör grupta yer alacak kişilerin isimleri, katılımcıların etki altında kalmamaları için yarışma sonuna kadar açıklanmaya-caktır.

Birinci aşama için, teknik veri olarak sunum serbesttir. Malzemelerin pahalı olabileceği düşüncesi ile ilk aşamada birebir model "ne" istenmemektedir.

Birinci aşamanın sonunda raportör grup, 10 ila 20 arası öneriyi değerlendirmeye sunacaktır. Raportör grup böylelikle görevini tamamlamış olacaktır.

Değerlendirmeye alınan "ne" leri tasarlayan kişiler için mali destek sağlanacak, tasarladıkları "ne" lerin birebir uygulamasını yapmaları istenecektir.

Değerlendirmeye alınan önerileri getirenler, ikinci aşamada biraraya gelecek, ödül alacak "ne"/"ne"leri kendileri belirleyeceklerdir.

Kanıksanmış yarışma formatlarının aksine soru/cevap, rumuz, kimlik zarfı, sunum tekniği, program, gibi belirleyici hükümler geçersizdir. Açık ad ve adres sunum levhasının arkasına yazılacaktır.

Yarışma için öngörülen para ödülü 5.000.000.000 TL'dir. Bu

TMMOB

MİMARLAR

ODASI

ANKARA

SUBESİ

7 günden 7 masal

T Ü R K İ Y E

M İ M A R L İ K

Eskişehir Osmangazi

Üniversitesi

Bademlik

Kampüsü

Ö Ğ R E N C İ L E R İ

B U L U Ş M A S I

8-14 Temmuz 2002

tmob_eskisehir @ yahoogroups.com

0533 246 05 37,

Bir "güzelleme" bu yazı. Geç kalmış bir saygı duruşu. İçinden bir türlü çıkmadığım, nedenini bir türlü bulamadığım o boşluk duygusunu tartışacak, dudağımın bir köşesine belli belirsiz üşüşmüş yanıt parçacıklarını, satırları izleyen mimarların ya da mimarlık öğrencilerinin gözlerine sokacak değilim. İçimden geldiği gibi yazmak istiyorum. Ne yazacağıma tam da bilemeden.

Sinop'tan başlayabilirim örneğin. Türkiye Mimarlık Öğrencileri Buluşması'nın Sinop'taki kampına, çevresinde bolca yıllık atının insanlara pek de görünmeden barındığı Sarıkum'a güç bela ulaştığımda saat gecenin onu olmalıydı. 1997 yılında, iki buçuk milyon lira taksit parası ödediğimi hatırlıyorum. Bir de deniz kıyısında bir yerlerde konulanmış kampın, silik ışıklar, koyu yeşil renkli çadır silüetleri, ve itfaiyeciler tarafından kullanılıp, sonradan terk edilen çatıların eksik binalar arasında beliren tuhaf görüntüsünü. Yazın son günleri, Karadeniz'de üşütür insanı. Uykulu tulumum yoktu. Çift cidarlı sahra çadırlarının birisinde, yan yana dizilmiş okul masalarının üstüne üç beş kişiyle birlikte sıkış tıkkış uzanmıştım, battaniyeme sarılarak. Kendi okulumdan katılan tek mimarlık öğrencisi bendim. Serdar, sen Çukurova'nın gülüsün, demişti. Bin kilometre öteden tek başına gelmek pek eğlenceli olmasa da, bu laf hoşuma gitmişti doğrusu.

Mimarlığın sadece bina yapmak sanıldığı bir ülkedeyiz. Kim bilir, belki de, benim o zamanlar tahmin ettiğimin çok ötesinde, sadece bina yapmaktır mimarlık. Belki, bina yapmak, tüm bu tepeleme çizim eğitiminin bize huzura ermenin yolu olarak işaret ettiği en doğru adrestir. Ben bu adresi çok iyi okuyamadım. "Hadî bir daha söylesene" feryatlarımdan bıkip, Sarı gelin türküsünü bilmem kaçınıcı kez çığırın Taylan'ı dinlerken, kampımızın anıtsal ölçekteki av köpeği Delü'yü korka korka severken, ya da Sinop'ta, hala Osmanlı kokan kentin, kaldırımlarda seçirten insanların, Yalı kahvesinin, ya da limanda bir parlayıp bir sönen yakamozların arasında gezinirken en son aklıma gelen şey, bina yapmak düşüncesiydi. Mimarlıkla sıkı bir hesaplaşmaya girdiğim söylenebilir. O zaman vardığım sonuçları şimdi hatırlamıyor dahi olabilirim. Oysa önemli olan, bu buluşma halinin öncelikle insanın kendisine yönelik eleştirel bir ruh haline girmesine ön ayak olmasıydı.

Sinop'tan önce, 1997 kışında Kilyos'ta toplandık. Soğuktu, ve borularda donan suların ne zaman tekrar tuvaletlere yöneleceği merak konusuydu. Sobalarda pişen kestaneleri, eskiz atölyesini, kumsalda koşuşan insanları hatırlıyorum. Çoğuyla ne zamandır karşılaşmadık. Kim, hangi yerlere sürüklendi, bilmiyorum. Lanet olası aşk belası şarkısını zangir zangir, bağıra çağıra söylerken, daha çok yeniyetme sahil beldesi sakinlerini andırıyorduk. Tüm bu çingirtinin içinde, yine mimarlığın, öyle ya da böyle, sessiz ve derinden nüfuz ettiği bir on beş gün geçip gitti. Şurası açık ki, Türkiye mimarlık öğrencileri buluşmalarının konuştuğu hiçbir şey, doğrudan, beraberinde ikinci bir soru taşımadan, başka yerlere çatallaşmadan, başka hayallere doğru yelken açmadan, (iyi) bina yapmakla özetlenen mimarlık tanımını paylaşmadı. Hiçbir "geyik", hiçbir atölye, hiçbir kendiliğinden konuşma, bildik mimarlık vırıltılarını dillendirmeye yeltenmedi. Bir araya gelmenin eşsiz, efsunlu kutsiyetini idrak etmiş bunca insana, *siz orada mimarlık adına ne yapıyorsunuz* tadındaki deyişler hiç ama hiç işlemedi. En azından benim düşündüğüm bu. Güzel olan şey de, herkesin kendine sormasıydı, başkalarına çuvaldız saplamadan önce. Tüm kavgalar

mimarlığa çıktı.

Sonra Kayaköyü. Ruhlarımızın arındığı o taşlaşmış mekanlar. Parlak gökyüzünün altında pencere sövelerinin, bu parlaklığı kıskanır gibi üzerimize saldırdığı bir beyazlık sağanağı. Mimarlığın ilk kez ellerimize yapışıyormuş duygusunu uyandırdığı bir geçmiş zaman gezintisi. Kayaköyü fikir yarışmasında, hem de meşhur jüri üyelerimizin önünde, uykusuzluktan sonunu getiremediğim jüri sunuşum. Yaklaşık iki yüz kişinin arasında, atölyeler arası koşuşturmacadan kalan zamanlarda, buluşmanın kendisi üzerine yoğunlaşan tartışmalar. Ve Kayaköyü düşüncesinin geçmiş zamanla bugünü birleştiren tılsımlı çizgisi.

Geçmişe baktığımda, en çok huzur duyduğum şeyler, buluşmanın bende bıraktığı izle giriştiğim işlerden başkası değil. Bunun bir şekilde, hâlâ sürdürdüğünü düşünüyorum. Çukurova mimarlık öğrencilerinin doksanların sonlarında içine girdiği hummalı "mimarlığı öğrenme" faaliyetini bilenler, bunun TMÖB'ün 1996'daki Çayköy buluşmasından kaynaklandığını da hatırlarlar. Kendi kabuğunu kırmaya çalışan bir bölümün, başka mimarlıklarla karşılaştığında duyduğu heyecandır bu. Yirminin üzerinde hafta, hiç kesintisiz dergi çıkarmak, bu dergiyi mimarlık tartışmalarının, eğlencenin, kültürel bir silkinmenin öznesi yapmak, tam da "buluşmanın" kıskırttığı bir oluşturu. Oysa bu topraklar, boş yere heyecanlanmanın enayilik sayıldığı bir ortalamayı dayatır ancak. Bunun fazlası, oyunu kurallarına göre oynamayı öğrenmenizi geciktirecektir. İsrâf edilecek vakit yoktur ruhani birliktelikler için. Bu nedenle, okuldaki mimarlığın dışına çıkma arayışı, çoğunlukla zahmetli bir at araba ilişkisini gerektirir. Genel ilgisizlik, bu tür öğrencilik hallerinin "geçici" olduğunu hatırlatır durur. Mimarlığın merkez dünyada yaydığı tüm düşünce halleri, bizde ilkin tembelliğe, sonra da küçümsemeye takılır. Mimarlığın kendisine ilişkin sorgulamalarını teğet geçmek, "doksan dakikada mimarlık" eğitimini en iyi özetleyen sonuç değil midir?

İşte buluşmanın yaptığı da, kendi sığılğında boğulup durmakta olan mimarlık ortamını tanımsız, belirsiz, yönsüz bir yolculuğa çıkarmak, zihinleri tekrar edilmekten bunalmış, paketlenmiş bilgilerle dolu mimarlık öğrencilerini kendi kendileriyle ve kendi öyküleriyle baş başa bırakmayı öncelikle. Bu nedenle, meslekten atölye yürütücülerinin olması, yarışmaların düzenlenmesi, ünlü mimarların, şairlerin, ressamaların veya diğer disiplinlerden insanların da aramıza katılması, "cetvelsiz mimarlık" buluşmalarının içeriğini değiştirmede, üstüne üstlük katkı sağladı, çeşitlendirdi, iç sesleri çoğalttı.

Serdar Akşahin işte bu sürekli devinen kalabalığın içinde, başından beri buluşmayla birlikte yaşamış bir adamdı. İstanbul'dan Ankara'ya, bir mimarlık yarışması için giderken trafik kazası geçirdi. Ve ben, Serdar'a adanmış bir yazıda durmadan buluşmayı, ya da aklımda kalan aile albümü tadındaki fotoğrafları anlatıp durdum şimdiye kadar. Çünkü kendimce, böyle bir "anma" yazısını hepsinden daha anlamlı buluyorum. Buluşma katılımcıları, hem bu ortamı var eden, hem de bu ortam tarafından var edilen, kimi iyi arkadaş, kimi sadece tanış, kimi günlerce aynı şeylere gülüp de birbirinin sesini bir daha duymayan, yolları sadece buluşmalarda kesişen insanlar, belki de hepimiz bir gün böyle anlatılmamız aynı toprak parçasında ses tüketmiş diğerlerine.

Gelelim bugüne. Kendi adıma, TMÖB'ün Küre

PROJE YARIŞMASI ANTALYA ALTIN PORTAKAL FİLM MÜZESİ YARIŞMASI

Antalya Büyükşehir Belediyesi tarafından TMMOB Mimarlar Odası Antalya Şubesi danışmanlığında "Bayındırlık Bakanlığı Mühendislik ve Mimarlık Proje Yarışma Yönetmeliđi" uyarınca mevcut fuar alanı içerisinde "Antalya Altın Portakal Film Müzesi Yarışması" serbest, ulusal ve tek aşamalı olarak yarışmaya çıkarılmıştır.

Yakın çevresi ile ele alındığında, güçlü bir mimari yoruma gereksinim duyan AAP Film Müzesi, Antalya kenti ile birlikte anılan ve kent tarihinde önemli bir yeri olan Antalya Altın Portakal Film Festivalinin geçmişine ışık tutacak ve kültür yaşamının gelişmesine katkıda bulunacaktır. Yapının barındırdığı özgün koleksiyon kadar, mimari yorumun kendisi de kent kültürünün bir parçası olacaktır. Elde edilecek ürünle güzel sanatların teşvik edilmesi amaçlanmıştır.

ÖDÜLLER:

Birinci ödül :
7.000.000.000.-TL

İkinci ödül :
5.000.000.000.-TL

Üçüncü ödül :
3.500.000.000.-TL

Mansiyonlar :
5x2.500.000.000.-TL

Yarışma Başlangıcı:
01 Temmuz 2002

Soru Sorma Süresi:
25 Temmuz 2002

Proje Teslim Tarihi:
09 Temmuz 2002

Yarışma Şartnamesi 1 Temmuz 2002 tarihinden itibaren 25.000.000.-TL karşılığında Mimarlar

ANTALYA TARİHSEL KARAALIOĞLU PARKI BELEDİYE BİNASI VE ÇEVRESİ

KENTSEL TASARIM VE KORUMA PROJE YARIŞMASI

Antalya Karaaliođlu Parkı alanı ve çevresinin kentsel tasarımı ve koruma projeleri Antalya Büyükşehir Belediye tarafından "Bayındırlık Bakanlığı Mühendislik ve Mimarlık Proje Yarışma Yönetmeliđi" kuralları çerçevesinde serbest, ulusal ve tek aşamalı olarak yarışmaya çıkarılmıştır.

Mimarlar Odası Antalya Şubesinin danışmanlığında düzenlenen yarışmaya katılma için TMMOB Mimarlar Odası, Şehir Plancıları Odası ve Peyzaj Mimarları Odasına kayıtlı olmak ve Şartname olarak adres bırakmış olmak zorunludur.

ÖDÜLLER:

Birinci ödül :
20.000.000.000.-TL

İkinci ödül :
15.000.000.000.-TL

Üçüncü ödül :
10.000.000.000.-TL

Mansiyonlar :
5x5.000.000.000.-TL

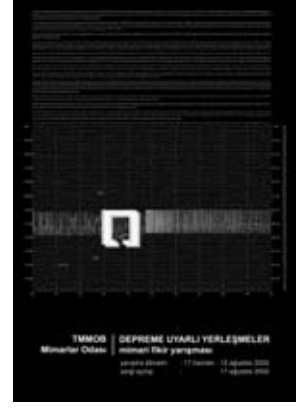
Yarışma Başlangıcı:
01 Temmuz 2002

Soru Sorma Süresi:
01 Ağustos 2002

Proje Teslim Tarihi:
01 Ekim 2002

Jüri, değerlendirme için proje teslim tarihinden sonraki 15 gün içerisinde toplanacaktır. Yarışmaya katılan tüm projeler sonucun ilanından sonra 15 gün süre ile sergilenecektir. Kolokyum tarihi daha sonra yarışmacılara bildirilecektir.

Yarışma şartnamesi 1 Temmuz 2002 tarihinden itibaren 50 Milyon TL

TMMOB Mimarlar Odası

Depreme Uyarlı Yerleşmeler
Mimari Fikir Yarışması
devam ediyor...

Yarışma Dönemi:
17.06.2002 - 17.08.2002

Şartnameyi TMMOB
Mimarlar Odası Ankara
Şubesi'nden alabilirsiniz.

BİR KENT NASIL İZLENİR...

Bu kent arkandan gelecektir.
Sen aynı sokaklarda
dolaşacaksın yine.
Aynı mahallede
kocayacaksın;
aynı evlerde kır düşecek
saçlarına.
Dönüp dolaşıp bu kente
geleceksin sonunda.
Başka bir şey umma.
Bineceğin gemi yok,
çıkacağıın yol yok.
Ömrünü nasıl tükettiysen
burada, bu köşecikte,
öyle tükettin demektir bütün
yeryüzünde de.”

Konstantin KAVAFİS

Ankara ...
içinde yaşadığımız kent...
Kimi zaman farkında
olmadığımız,
Kimi zaman, farkında
olup da içinde
olmadığımız
Kimi zaman doyuya
yaşadığımız yer...

Anılarımızın,
yaşanmışlıklarımızın,
hüzünlerimizin ve
sevinçlerimizin ortak
paydası...

En sevdiğimiz
mekanların ev sahibi,
aramızdan ayrılan
mekanların tanığı,
gölgesinde oturduğumuz
ağaç, yollarında
yürüyemediğimiz sokaklar,
Kullanamadığımız
meydanlar...

Her satır için yeni cümleler
kurabiliriz.
Bu cümlelerden bir anlam
çıkartabilir, bir program
oluşturabilir., bu kentin
bütün güzelliklerini
yaşayabilir,
sığınacak bir mekan
mutlak bulabiliriz.
Bu kentten kopartılmak
istenen her anının her
mekanın bizim parçamız
olduğunu birlikte
anlatabiliriz.

Ankara'da olan biten, ve
olacak bitecek herşeyde
katkımız, önerimiz
eylemliliğimiz olsun
diyen kent duyarlılarla

TMMOB Mimarlar Odası
Ankara Şubesi
bünyesinde
oluşturulacak olan Kent
izleme ve inisiyatifi
komisyonunda bir araya
geliyoruz.

Ç a ğ r ı

MİMARLAR ODASI
KÜTÜPHANESİNİN
YENİDEN
CANLANDIRILMASI İÇİN
AYIRACAK ZAMANINIZ,
SÖYLENECEK SÖZÜNÜZ
VARSA;

**BİR "KÜTÜPHANE
İNSİYATİFİ"
OLUŞTURMAK ÜZERE;
22 TEMMUZ 2002
TARİHİNDE
SAAT: 17:00'DA**

MİMARLAR ODASI
KÜTÜPHANESİNDE
İLK TOPLANTIYA
BEKLENİYORSUNUZ.

KÜTÜPHANE;

- çalışma zamanları?
- nasıl bir mekan?
- çalışan/çalışanlarının niteliği?
- yayın stoğu ne yönde / nasıl güncellenecek?
- yararlanma biçimleri çoğaltılabilir mi?
- yayını olabilir mi? nasıl?
- arşiv ve dökümantasyonunun sistematiği / ilişkisi?
- elektronik ortam ile ilişkisi?
- temalı toplantılar olabilir mi?
- ...
- ...
- asıl olarak nasıl bir kütüphane yaşantısı?

AYRICA;

UZMAN
KÜTÜPHANECİLERİN
TOPLANTIMIZA KATILIMI
SAĞLANACAKTIR.

MİMARLAR ODASI KÜTÜPHANESİNİN SORUMLULUĞU ANKARA ŞUBESİNE (ANKARA'DAKİ MİMARLARA) VERİLDİ...

Saat 01:00. Salonun penceresinden ufka bakıyorum. 4.cadde'den ne görülebiliyorsa ona. Sokaktan tek tük otomobiller geçiyor. Gereğinden fazla açılmış teyplerin sesleri. Sesi dışarıda bıraktığını düşündüğüm doğramalar bile engel olamıyor, duyuyorum.

Bilmem nedendir, o akşam aklıma geldi. Kimin konseriydi, hangi sebeple gitmiştik bilemiyorum. Ama o akşam Opera'daydık. Opera, Şevki Balmumcu'nun eski "sergievi", Paul Bonatz'ın neoklasik özentisi opera'sı. Yine de severim. Ankara'daki birkaç değişik mekandan biridir. Konser bitti, fuayeden çıkışa doğru yürüyorduk. Keyifliydik. Önümüzdeki kalabalığın arkasından ağır ağır ilerliyorduk. O an gördüm onu. Saçağın altındaydı. Öylece büzülmüştü sığındığı yere. Bir an kendimi düşünmekten alıkoyamadım. Nasıl bir ruh halidir acaba saçağın altına sığınmış altındaki kalabalığa korkuyla bakan bir güvercinin ruh hali? Nasıl bir histir?

Hafızama aldığım notlar gariptir. Zincir gibi bağlıdır birbirine. Uçan bir kuşu göreceksam bir sürü şey geliverir aklıma birdenbire. Tıpkı o öğleden sonra olduğu gibi. O zaman Konya'da bahçeli bir evde oturuyorduk. Meram, kayısı ağaçlarıyla, yeşilliğiyle canlandı gözlerimin önünde. Bisiklete bindiğimiz sokaklar, bahçeli tek katlı evler..Dut ağaçları. Bir de hanımelinin kokusu. Ne zaman duysam bu kokuyu bir an için çocukluğuma giderim. Çiçeklerin arasında saklanıyordum galiba... Oyun mu oynuyordum yoksa? Tok bir sesle irkildim birden. Şu hep sağda solda uçuşup duran kuşlardan biri evimizin kapısının önündeki demir parmaklıklara çarpmıştı. Yerde, betonun üzerinde öylece yatıyordu. Hareketsiz. Dürtüm hafifçe, gağasının iki yanına birer damla su sürdüm hafifçe, bekledim. Uyanmadı. O gün öğrendim "beklenmeyen"in ne olduğunu.

Elimdeki kupada çay var. Ceylon. "Canary brand". Porselen demlikte demlenmiş. İçinde biraz da "çay çiçeği" var. Dumanı tütüyor. İçilecek sıcaklığa gelmiş olmalı. Bir yudum... yoksa dünya daha mı güzel?..

Bugüne döndüm bir anda. Çocukluğum, çocukluğumun kabusları hep gerilerde kaldı. Mimar bey olduk artık ya..! Yoksa olmasa mıydık? Bunu düşünmek için biraz geç kalmadın mı? Pek farkedenden birşey yok aslında, endişe, korkunun inatla beslediği o kabuslar yine var hayatımda.

Kötü günler yaşıyoruz. Bunu herkes söylüyor. Karamsarlık ve sıkıntı vazgeçilmezlik derecesinde bir ortak duygu olmuş. Lokal kabuslar neredeyse global kabuslara dönüşüyor. Ekmek aldığım fırın, traş olduğum berber, alışveriş yaptığım bakkal, hepsi var gücüyle sövüyor yukarıdakilere.

İşte hafızama kazınmış başka bir not. Üç yıl kadar önceydi. Bilkent'teki o büyük alışveriş merkezinde bir mutfak standında mutfak satmaya çalışıyordum. Üzerinde koyu renk takım elbisesi olan, orta boylu şişmanca bir adam müşteri koltuğunda oturmuş, Balgat'taki lüks dairesi için mutfak dolabı istiyordu. Sonradan karar değiştirip tüm ekipmanıyla lüks bir mutfak yaptırmaya karar verdi. Görüşmenin bitimine yakın mesleğini sorduğumu hatırlıyorum. "Milletvekili danışmanı" demişti. Ama bunu söylerken yüzüme bakmıyordu. "Ne güzel" dediğimi hatırlıyorum "siyasal bilimler mezunusunuz herhalde". "Hayır" dedi. "Ben partinin içinde yetiştim". Sonra altın kaplama, rüküş bir dolmakalem çıkardı ve kendisine uzattığım belgeleri bir bir imzaladı.

Hayatla ilgili umutsuzluğa kapılıydım o zaman kapılırdım. Sen, bay Etajer, git mimarlık oku, 4.5 yıl boyunca uykusuz kal. İyi bir ortalamayla mezun ol, neticede..?... Sinirlenmiyem. Bu akşam sinirlenmek yok.

Şükretmek lazım. Şu anda bir büroda çalışmaya başlasam o zaman aldığım paradan biraz daha fazlasını alırım. İşte hepsi o kadar. Büro sahiplerinin hali daha beter. Yüksek birim fiyatları, yüksek vergiler, artan masraflar ve düşük iş yoğunluğu. Benden yaşca

Etajer

büyük olanların hali biraz daha iyi. Tecrübeleri, bağlantıları onları bir şekilde ayakta tutmaya yetiyor. Benim gibiler ve benden sonrakiler için işler daha zor. Elçiliklerin kapıları bizlerle dolu. İnsanca yaşamak için doğduğu toprakları, çocukluğunun hatıralarını terk etmeyi göze alanlarla... Ya yetişenler? Üniversitelerde kafalarına 4atm. basınçta idealizm doldurulmuş yeni yetmeler (hatta nasıl bir mimarlık eğitimi alıyorsa, bunların içinde kendini tanı zannedenler bile var) mezun olup bu ortama düştüklerinde ne olacak? Bu nasıl bir çok olur? Sakin ol Etajer. Sinirlenmek yok.

Elimde çay dolu kupa, sokağı izliyorum. Donuk beyaz ışıklı sokak lambaları yolun kenarına park etmiş arabaların kaportalarından yansıyor. Dükkanların vitrinlerinden sızan sarımsı ışıklar kaldırım aydınlatıyor.Yarın nasıl olacak bilmiyorum, ama şükretmek lazım. Borcum yok, bana bakacak bir ailem var, yazıp çizmekten bıkmadığım, yüz milyonlarca para harcadığım bitirip bitiremeyeceğimi bilmediğim ve sonuçta üniversitenin kitaplığında çürümeye terkedeceğim master tezim var, bir kupa dolusu sıcak çayım var...

Bir mimar ağabeyimizden e-mail aldım. Bürosunu taşımış, yeni adresini ve telefon numarasını veriyor. Bir de not eklemiş."Çay içmeye beklerim, ama iş getirirseniz daha iyi olur." Bana mimarlığa dair birşeyler öğretmeye çabalayanlar, bana, ilk olarak onun adresini vermişlerdi. İlk incelediğim bina, onun tasarladığı bir iş merkeziydi. Ne kadar keyifli bir işle uğraştığımızı o zaman anlamaya başlamıştım. Ağabeylerimiz, ablalarımızın tutumu biraz Moğol işgali altındaki 13.yy Anadolu'sunda suflerin, dervişlerin sabırlı ve sessiz direnişine benziyor. Düzenlenen yarışmalarda da artık para ödülü yok. Ödül: peşin Şeref, plaket onur, bozdur bozdur harca gurur.... Paradan daha mı değerli? Mutlaka öyle. Ama ben bunları yarışmada kazanmak istemiyim bilmiyorum. Ama yine de yarışma güzel bir haber. Eskiden ağabey ve abla mimarlar küçük metrekareli yarışmalara girmezlerdi. Küçük metrekareler tecrübe kazanmak isteyenlere aitti. Mesleği uygulama fırsatları azaldıkça bu yazılı olmayan kural da kaybolup gitti. Bunda mimar olan hiçkimse suçlu yok. Kim mi suçlu?...Hayır hayır, bu akşam sinirlenmiyem.

Dikkatinizi çekti mi bilmem, Ankara sokaklarındaki işportacıların sayılarında geometrik bir artış var. Porselen bebekler, manikür setleri, komik şeffaf sütyen askıları, yabancı sigaralar, sırt taşıyıcılar ve türlü kıvrı zıvrı insanı hayrete düşüren bir çeşitlilikle sunuluyor.Öte yandan o çok rağbet gören alışveriş merkezlerindeki dükkanların kapılarındaki "kiralık" ve "satılık" yazıları da aynı hızla artıyor. Dilenciler bile bir tuhaf oldu. Geçen gün biri yanıma geldi. Yirmibeşbin lira istedi. "Yok" dedim. Vay sen misin yok diyen, söylemediğini bırakmadı. "Hadi len oradan!" dedim, bastım gittim. Ne yapsaydım. Dövse miydim? Neyi çözerdi?

Kitle iletişim araçlarının son zamanlarda nasıl kullanıldığı dikkatinizi çekti mi? Haber diye hangi saçmalıkların bize izlettirildiğini farketmeyen var mı? Bir de -adı lazım değil- bir sözde yarışma programı var. (Ben bunun hala bir tür deney olduğunu düşünüyorum) Bir grup beyni bronzlaştırılmaya müsait vatandaşı ödül vaadiyle bir eve tıkarınız. Sonra her hareketlerini millete televizyondan yayınlayıp zorla izlettirir, bir de utanmadan akşam insanların en çok rahatlamaya ihtiyaç duydukları anda bunların yorumlarını, yaptıkları her türlü arsızlığı milletin burnuna dayarsınız. Doyumsuz eğlence. Uyuşuk beyinler. Televizyon birzamanlar eğitim aracıydı. Ben mi yanlış hatırlıyorum? Bunun bizimle alakası nedir? Alakası şudur efendim: Bu işkenceye maruz kalıp beyinleri uyuşturulan insanlar bizim müşterilerimizdir. Yaptıklarımıza değer veren -ya da vermeyen- onlardır. Bizler de gayet mütevazı bir şekilde bu insanların - fiziksel veya psikolojik olarak- olumlu etkilenebilecekleri birşeyleri yaratma gayreti içinde

AÇIKLAMA	01.05.2002		01.05.2002 - 31.05.2002 ARASI HAREKETLER						03.06.2002 YE DEVİR DURUMU	
	(1) MEVCUTLAR VE ALACAKLAR	(2) BORÇLAR	GELİRLER			GİDERLER			MEVCUTLAR VE ALACAKLAR (1)+(3)+(4)-(6)-(7)	KALAN BORÇLAR (2)-(7)+(8)
			(3) ALACAK TAHAKKUKU	(4) NAKİT (KAS. BANK. VİS.)	(5) ALACAK TAHSİLATI	(6) NAKİT	(7) ÖDENEN BORÇLAR	(8) YENİ BORÇLAR		
Devir Kasa	22.540.261								2.411.491	
Devir Banka	16.151.603.284								11.642.367.253	
Devir Visa	4.298.300.000								2.270.500.000	
Birimlerden %25 Alacak	33.937.783.310		4.476.769.900		1.111.750.000				37.302.803.210	
Üye Kayıt Ödentileri				228.000.000						
Üye Aidatları				7.814.000.000						
Mesleki Denetim				686.000.000						
Bilirkişilik				350.000.000						
Büro Tes. Yen. ve Açma				2.025.000.000						
Belge Satışları				1.576.000.000						
Bilgisayar Kurs Gelirleri				2.775.000.000			75.000.000			
Rozet Satışı				5.000.000						
Yayın Satış										
Merkez Adına Mühür Tahsilatı				425.000.000						
Merkez Adına Kimlik Tahsilatı				154.000.000						
Bilirkişiler Adına Tahsilat				350.000.000						
Banka Faizleri				1.322.171.320						
Genel Kurul		785.460.000						785.460.000		0
Prof. Çalışan Sekr. Üye Ücreti							1.247.927.805	74.750.000	74.750.000	0
Yönetici Yollukları							9.000.000			0
Temsil (Yemek + Çay + Kahve + Çiçek + Vefat ilanı)							663.620.000	315.000.000	315.000.000	0
Konferans Sempozyum							170.000.000			0
Personel Ücretleri							7.421.377.746	500.500.000	500.500.000	0
SSK Primleri										0
Personel Yollukları							71.850.000			0
Bilgisayar Kurs Giderleri		1.442.080.000					1.761.104.400	1.250.800.000	300.000.000	491.280.000
Posta-Kargo-Telefon-İnternet		1.949.672.700					1.152.679.285			1.949.672.700
Kartasiye		425.078.363					578.739.762	425.078.363	468.218.979	468.218.979
Bina İşletme Giderleri		57.584.000					1.146.075.530	57.584.000		0
Hukuk İşleri Giderleri							463.139.230			0
Yayın ve Yayın Alım Giderleri		201.380.000					109.400.000			201.380.000
Genel Merkez %20 Pay Ödem.		52.408.873.000						5.650.000.000	4.847.000.000	51.605.873.000
Bilirkişilik tade							60.000.000			0
Bilirkişilere Ödenen							235.000.000			0
Sendika Kesintileri										0
Merkeze Mühür Ödemesi							1.000.000.000			0
Merkeze Kimlik Ödemesi							155.000.000			0
TOPLAM	54.410.226.855	57.270.128.063	4.476.769.900	17.710.171.320	1.111.750.000	16.244.913.758	9.134.172.363	6.505.468.979	51.218.081.954	54.716.424.679

**Mimarlar Odası'na
Birikmiş Aidat Borçlarınızı
istediğiniz sayıda taksitle bölerek ödeyin**

Bu farklı anlayışla yapılan bir çağrıdır.
Bu, Oda ortamında her türlü inisiyatifli üyeleriyle paylaşmayı benimseyen bir yaklaşımın çağrısıdır.

Biz, birikmiş aidat borçlarının, ödeme zorluğu ve/veya zamansızlık gerekçesiyle, üyelerimizle aramızda sorun teşkil eden ve iletişimimizi engelleyen bir olgu olarak var olmasından rahatsızız ve diyoruz ki;
bu sorunu sizin önereceğiniz ve sizin için en kolay olacak şekilde çözelim
ve bunun koşullarını da siz koyun!

Mimarlar Odası Genel Merkezi 23.06.2002 tarihli toplantısında aldığı bir kararla aidat toplama konusundaki tüm inisiyatifli Şubeler'e bıraktı.

Biz de Ankara Şube olarak bu inisiyatifli tümüyle üyelerimize devrediyoruz ve diyoruz ki;

**31 Aralık 2002 tarihine kadar
Birikmiş aidat ödemelerinizi (2002 yılı öncesi) kredi kartı ile dilediğiniz sayıda taksitle;
Normal dönem aidat ödemelerinizi (2002 yılı ve sonrası) kredi kartı ile ait olduğu yıl içinde
dilediğiniz sayıda taksitle bölerek
ödeyebilirsiniz.**

Bu yıl 48.000.000TL olan aidat bedeli bu yöntemle ödendiğinde
aylık sadece 4.000.000TL olmaktadır.

Bunun için arkada yer alan formu doldurarak Şubemiz'e ulaştırmanız yeterlidir.

**TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi
Konur sok. 4/3 Kızılay Ankara**

Info@mimarlarodasiankara.org

Telefon : (0312) 417 86 65

MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ ÜYE ÖDENTİ FORMU

ADI SOYADI :

ODASİCİL NO :

DOĞUM TARİHİ :/...../.....

ADRES :

TELEFON : İL:..... POSTA KODU:.....

E-MAIL :@..... FAX:.....

GEÇMİŞ YILLARA AİT ÜYE AİDAT BORÇUMUN (2002 YILI ÖNCESİNE AİT BORÇLAR) TAKSİTTE, AYINDAN İTİBAREN, HER AYIN 'İNDE KREDİ KARTI HESABIMA BORÇ OLARAK KAYDEDİLMESİNİ İSTİYORUM VE BU İŞLEMLER İÇİN TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİNİ YETKİLİ KILIYORUM.

2002 YILINA AİT ÜYE AİDAT BORÇUMUN 2002 YILI SONUNA KADARTAKSİTTE, AYINDAN İTİBAREN, HER AYIN 'İNDE KREDİ KARTI HESABIMA BORÇ OLARAK KAYDEDİLMESİNİ İSTİYORUM VE BU İŞLEMLER İÇİN TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİNİ YETKİLİ KILIYORUM.

1 OCAK 2003 TARİHİNDEN İTİBAREN ÜYE AİDAT BORÇUMU 12 TAKSİTTE, HER AYIN 'İNDE KREDİ KARTI HESABIMA BORÇ OLARAK KAYDEDİLMESİNİ İSTİYORUM VE BU İŞLEMLER İÇİN TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİNİ YETKİLİ KILIYORUM.

KREDİ KARTINA İLİŞKİN BİLGİLER

KART NO: SON KULLANMA TARİHİ:/

20.....

VISA

MASTERCARD

DİĞER:.....

2 TEMMUZ 1993

....

Yıkım araçlarının içerisinde en etkileyici olan ateş'tir. Ateş ta uzaklardan gözüdür ve başkalarını kendine çeker. Yarattığı yıkımın giderilebilmesi olanaksızdır. Bir yangının ardından artık hiçbir şey, önceden olduğu gibi değildir. Ateşe veren kitle, hiçbir şeyin kendisini durduramayacağı inancındadır. Ateş çevreye yayılırken, herşey kitleye katılacaktır. Yangın sonucu tüm düşmanlar ortadan kalkacaktır. İlerde de görüleceği üzere ateş, en güçlü kitle simgesidir. Tüm yıkımlardan sonra ateş de kitle gibi sönmek zorundadır.

....

Elias Canetti'nin Kitle yazısından alıntıdır.